

Sygn. akt IV CSK 221/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa A. G.
przeciwko E. [...] SA w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 września 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód A. G. złożył w Sądzie Najwyższym skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 października 2012 r.

Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania ponieważ istnieje potrzeba wykładni przepisu art. 244 § 1 k.p.c. w zw. z art. 21 ust. 1 w zw. z art. 1 ust. 1 i 2 oraz art. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. 2010 Nr 96, poz. 618), budzących poważne wątpliwości, a mianowicie czy Instytut [...] w W., posiadający w drodze nadania przez Radę Ministrów status państwowego instytutu badawczego, będący państwową jednostką organizacyjną wyodrębnioną pod względem prawnym, organizacyjnym i ekonomiczno-finansowym, jest „innym organem państwowym” w rozumieniu dyspozycji art. 244 § 1 k.p.c., a w konsekwencji czy dokumenty wydawane przez w/w organ mieszczą się w zakresie sprawowanej przez w/w Instytut urzędowej funkcji i korzystają na podstawie art. 244 § 1 k.p.c. z domniemania zgodności z prawdą tego, co zostało w nich stwierdzone,

Nadto skarżący wskazywał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona bowiem zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy:

- 1) art. 316 § 1 k.p.c. - poprzez nierozpoznanie istoty sprawy, tj. okoliczności, iż ograniczenia podane przez biegłego oraz Instytut w postaci tzw. odległości bezpiecznych (10 m i 15 m) od urządzeń przesyłowych mają w niniejszej sprawie istotne i zasadnicze znaczenie z uwagi na fakt, iż nieruchomości powoda była w chwili wniesienia pozwu gruntem rolnym z zabudową siedliskową a w/w ograniczenia z zakresie prowadzenia procesów budowlanych zmusiły powoda do wybudowania domu na zupełnie innej części posesji - co w konsekwencji doprowadziło do określenia wysokości należnego powodowi wynagrodzenia w sposób nieproporcjonalny do stopnia ingerencji pozwanej w prawo własności powoda,
- 2) art. 217 § 1 k.p.c., art. 224 § 1 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c., poprzez oddalenie wniosku dowodowego powoda o dopuszczenie dowodu z opinii Instytutu [...] w W. zgłaszanych w toku postępowania przed Sądem I i II instancji co doprowadziło do tego, że określone wynagrodzenie za bezumowne

korzystanie z nieruchomości przez pozwaną jest nieproporcjonalne do stopnia ingerencji pozwanej w prawo własności powoda.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna stanowi szczególny środek zaskarżenia cechujący się występowaniem ze szczególnym natężeniem interesu publicznoprawnego. Według art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, jeżeli okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, konieczne jest wskazanie przez skarżącego przepisów prawnych, których wykładnia jest potrzebna z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2006 r., I CSK 358/06, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2012 r., III CSK 29/12, niepubl.). W postanowieniu z dnia 26 listopada 2012 r., III SK 19/12, niepubl.) Sąd Najwyższy wskazał, że z istnieniem „poważnych wątpliwości” interpretacyjnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie można utożsamiać odmiennego od zapatrywań sądu drugiej instancji stanowiska strony postępowania, jeżeli nie opiera się ono na odpowiednio pogłębionym wywodzie jurydycznym wskazującym na możliwość odmiennej interpretacji przepisu przy zastosowaniu tej samej metody wykładni lub odmiennych jej wyników przy zastosowaniu różnych metod wykładni.

Ze względu na akcentowany wyżej publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej, odosobnione wątpliwości samego skarżącego jako niewystarczające nie pozwalają na przyjęcie, że spełniona została przesłanka do przyjęcia skargi kasacyjnej określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

W orzecznictwie przyjmuje się, że aby nadać skardze kasacyjnej przymiot oczywiście uzasadnionej skarżący musi wykazać za pomocą argumentacji prawnej, że uchybienie sądu odwoławczego jakiego ten sąd dopuścił się przy wydawaniu

zaskarżonego orzeczenia jest rażące i oczywiste, a nadto widoczne już na pierwszy rzut oka dla przeciętnego prawnika, bez szczegółowego wgłębiania się w argumentację jurydyczną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 110/08, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2010 r., sygn. akt IV CSK 148/10, niepubl.).

Na podstawie zarzutu oczywistego naruszenia „art. 316 § 1 k.p.c. poprzez nierozpoznanie istoty sprawy” nie mógł zostać uwzględniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, bowiem zarzut nierozpoznania istoty sprawy dotyczy działania sądu pierwszej instancji. Ten fragment wniosku został zatem błędnie sformułowany. Należy podkreślić, że nie jest zadaniem Sądu Najwyższego poszukiwanie przedstawionej w sposób niepełny, czy pominiętej zupełnie przez skarżącego podstawy prawnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2004r., V CK 13/04, niepubl.). Na marginesie już tylko należy dodać, że przez „nierozpoznanie istoty sprawy” należy przede wszystkim rozumieć niezbadanie podstawy merytorycznej dochodzonego roszczenia, a nie oparcie się przez sąd na tych czy innych dowodach, a nawet wyciągnięcie z nich błędnych wniosków.

Odnosząc się do argumentu oczywistej zasadności skargi w kontekście naruszenia art. 217 § 1 k.p.c., art. 224 § 1 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c., poprzez oddalenie wniosku dowodowego powoda, niezależnie od wskazanych niezbędnych wymagań do uznania skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną, należy odwołać się do utrwalonego w judykaturze Sądu Najwyższego poglądu, że strona nie może skutecznie powoływać się na tego rodzaju uchybienie w apelacji bądź w skardze kasacyjnej, jeśli nie zgłosiła zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. (z wyjątkiem oczywiście uchybień których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu), chyba że uprawdopodobni, iż nie uczyniła tego bez swojej winy (por. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 27 października 2005 r. III CZP 55/05, OSNC 2006 nr 9, poz. 144; z dnia 27 czerwca 2008 r., III CZP 50/08, OSNC 2009 nr 7-8, poz. 103; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 lutego 2010 r., V CSK 234/09, niepubl.; z dnia 8 kwietnia 2008 r., II PK 127/09, Monitor. Prawa Pracy 2011 nr 1, poz. 33; z dnia 10 grudnia 2005 r., III CK 90/04, OSP 2006 nr 6, poz. 69; z dnia 4 października 2006 r., II CSK 229/06, niepubl.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 237/06, niepubl.; z dnia 7 marca 2012 r., II PK 159/11, niepubl.).

Jednocześnie wymaga podkreślenia, że powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika nie wniósł stosownego zastrzeżenia do protokołu na postanowienie o odmowie dopuszczenia wnioskowanego w apelacji dowodu.

Sąd Najwyższy nie dostrzegł z urzędu uchybień przemawiających za nieważnością postępowania.

Mając wszystko powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. *a contrario* Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

aw

db